

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9167/2025
10.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Владимир Алишић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Виолета Арнолд Бајаловић адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 106/25 од 04.03.2025. године, на седници одржаној 10.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 106/25 од 04.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П2 349/24 од 16.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев да се забрани туженом да прилази тужиљи и месту њеног становања на удаљеност мању од 100 м и да ступа у са њом у контакт непосредно и посредно, путем других лица, телефона, СМС порука, Вибера и да му се наложи да се уздржи од сваког даљег узнемиравања тужиље које може довести до угрожавања њене безбедности, телесног интегритета, душевног здравља и спокојства, све у трајању од 12 месеци почев од подношења тужбе. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере садржине као и тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженом трошкове парничног поступка од 126.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 106/25 од 04.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена означена првостепена пресуда, а ставом другим изреке одбијен је и захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) чије

се одредбе примењују на основу члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05, 72/11,6/15), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка, прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живеље четрнаест месеци у ванбрачној заједници током које је рођена њихова ћерка ВВ (...2023. године). Ванбрачна заједница је прекинута 17.06.2023. године, када се тужени иселио након расправе и међусобног одгуривања. Од тада тужена са ћерком станује у изнајмљеном стану у ..., а тужени у кући у Мал. ћерка је поверена тужиљи на самостално вршење родитељског права, уз обавезу туженог да доприноси ћеркином издржавању месечним износом од 27.500,00 динара, пресудом првостепеног суда П2 345/23 од 15.05.2024. године којом је одређено да ће тужени ћерку виђати два пута месечно по сат времена у контролисаним условима у Центру за социјални рад Стара Пазова, у присуству стручног радника.

Након престанка заједнице туженом су изрицане од стране полиције и суда хитне мере забране приласка тужиљи и комуникације са њом као жртвом насиља. Правноснажним пресудама првостепеног суда (П2 363/23 од 08.08.2023. године донетом у односу на тужену и П 47/24 од 29.02.2024. године донетом у односу на мал. ћерку) туженом је забрањено да се приближава тужиљи и мал. ћерки и да приступа у простор око места њиховог становања на удаљености мањој од 100 м и узнемирава их на било који начин, и наложено да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим би могао да угрози њихову безбедност, телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље, у трајању од 12 месеци. Поводом тужиљине пријаве од 18.07.2024. године у којој је наведено да је тужени кршио изречене мере уласком у тужиљину зграду, те да ју је пратио од кафића у ком је седео до пешачког прелаза у близини њене зграде, у полицији јој је речено да процена ризика не може да се врши јер је пријава поднета пар месеци после наводних радњи туженог. Пријава од 21.08.2024. године да јој је тужени упућивао увреде и претње 09.08.2024. године у адвокатској канцеларији у коју је дошао да би јој оставио дуговани новац те се затекао када је она позвала ту адвокатицу и у телефонском разговору јој отказала пуномоћје, одбачена је 22.08.2024. године због непостојања основа сумње (доказа) да је тужени учинио наведене увреде и претње. У вези са тим догађајем, у овом поступку је утврђено да је тужиља та која је викала и да је тужени није вређао нити јој претио.

Контакти туженог са дететом (током трајања поступка П2 345/23) нису се одвијали до рочишта заказаног за 09.09.2024. године у овом предмету (П 349/24), чиме је орган старатељства предупредио евентуалну ескалацију конфликта парничних странака. Тужени је свега неколико пута видео ћерку, која се постепено отуђује од њега и скоро га и не познаје (четири пута за годину дана), у контролисаним условима уз тужиљино присуство, по сугестији органа старатељства, а након што су туженом истекле мере изречене у односу на тужиљу пресудом П2 363/23. Пред органом старатељства Стара Пазова тужиља је тврдила да осећа страх јер је тужени често код њене зграде и према њој врши вербално и физичко насиље, што је тужени негирао указујући да је тужиља испољавала агресију током њихове ванбрачне заједнице (јурила га ножем, када су комшије позвале полицију). Тужиља је на евиденцији тог органа старатељства од маја 2021. године, када је у току бракоразводног поступка била пријављена од стране тадашњег супруга за насиље у породици, којом приликом су јој,

због агресивног понашања (покушала је да узме пиштољ од полицијског службеника, испред полицијске станице ударала у супругов ауто, плакала и викала, све у присуству малолетног детета из тог брака и дежурног радника органа старатељства) изречене хитне мере забране приласка и контактирања тадашњег супруга. У евиденцијама органа старатељства (Стара Пазова; Пећинци) неме података да је тужени кршио изречене мере или вршио каква кажњива дела, нити да је било проблема у његовој породици, иако његове сестра и мајка живе у његовој непосредној близини на истом плацу. Тужилца на све начине избегава да доведе дете у Центар за социјални рад Стара Пазова ради виђања са туженим, који избегава контакте са тужиљом и жели са њом коректан однос, као и редовне контакте са ћерком чијем издржавању уредно доприноси. Орган старатељства сматра да предложене мере заштите од насиља у породици у конкретном случају нису сврсисходне. Једини ванинституционални контакт парничних странака десио се након виђања туженог са ћерком, испред зграде органа старатељства, на иницијативу и инсистирање тужилце, упркос томе што јој је тужени предочио да може имати непријатности због тога јер мере и даље трају. Током једносатног разговора који се одвијао без конфликта (што су учили запослени у органу старатељства и тадашњи тужиљин пуномоћник) тужилца је предложила туженом да учеста контакте са дететом, да се дете не би даље отуђивало од њега. Тужени није кршио изречене мере током њиховог трајања у периоду од 08.08.2023. до 08.08.2024. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, оценивши да тужилца није доказала да је тужени кршио мере које су му биле изречене пресудом Основног суда у Старој Паозови П2 363/23 од 08.08.2023. године, односно да је наставио да испољава насиље према њој, као и да се његово понашање не може сматрати угрожавајућим, нити дрским, безобзирним или злонамерним, те да нема услова за изрицање мера заштите од насиља у породици.

Врховни суд прихвата правно становиште нижестепених судова јер налази да је засновано на правилној примени материјалног права код овако утврђених чињеница, те да нема основа за закључак о постојању насиља у породици, како је оно дефинисано одредбама члана 197. Породичног закона, а самим тим ни изрицању мера заштите од насиља из члана 198. истог закона.

Према Породичном закону, под насиљем у породици се подразумева (члан 197) понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство другог члана породице. Карактеристични видови насиља (именовани облици насиља) наведени су у ставу другом поменутог члана), при чему се насиљем сматра и вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Уколико утврди да постоји насиље у породици, суд је овлашћен одредбама члана 198. истог закона, да одреди једну или више мера заштите од насиља у породици, којима се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице, а које мере се изричу у складу са извршеном врстом насиља и циљем заштите, као санкција за учињену повреду, али и као мера превенције (спречавање могућег узнемиравања и насиља) и обезбеђења спокојства и безбедности не само жртве, већ и осталих чланова породице.

У конкретном случају, тужени није ниједном прекршио изречене мере заштите од насиља у породици, па ни онда када је, након што је тужилца прошла поред њега, кренуо у истом правцу као и она, али према свом возилу, при том остављајући довољно

времена да би тужила одмакла на одређену раздаљину, као ни онда када су га комшије уочиле у паркираном аутомобилу на удаљености од око 300 м од места становања тужиле. Коначно, управо одласком у адвокатску канцеларију тужилине тадашње пуномоћнице да би њој предао новац за тужилу, тужени је показао да се, и по истеку рока трајања изречених мера, и сам стара да предупреди евентуалне несугласице тиме што се не обраћа лично тужили, коју том приликом, супротно тужилиним наводима, ни није вређао. Ни у једној од ових, према тужили, спорних ситуација тужени није покушао да оствари било какав контакт са тужилом, нити је својим понашањем прекршио забрану приласка тужили или месту њеног становања на удаљености мањој од 100 метара. Због свега изнетог, понашање туженог према тужили не може се карактерисати као дрско, безобзирно нити злонамерно, нити би се њиме могао угрозити телесни интегритет, душевно здравље и спокојство просечно осетљиве особе, па тако ни тужиле, да би се такво понашање могло сврстати у насиље у породици из члана 197. Породичног закона. Имајући у виду да из понашања туженог јасно произлази да су раније изречене мере постигле своју сврху и да су у овом тренутку престали разлози због којих су оне биле одређене, страх који тужила наводи да осећа у присуству туженог не може представљати разлог за изрицање мера заштита од насиља у породици, јер није оправдан, пошто је не угрожава, па се наводима ревизије неосновано побија правилност донете пресуде.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је, одлучио као у изреци на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић